

Arrest

nr. 225 701 van 3 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Voa origine geboren te Monrovia. Na uw geboorte woonde u bij uw familie in Toto Town in Bong County. Toen u tien jaar oud was ging u bij uw tante F., de zus van uw vader, wonen in Weyne in Cape Mount. Nadat u afstudeerde aan de high school in 2011 keerde u terug naar uw familie in Toto Town. Nadat u afgestudeerd was heeft u enkel nu en dan haar gevlochten om zich van een inkomen te voorzien. Tijdens uw studies had u sinds 2006 een relatie met W.K.. Jullie kregen samen een zoon, E. K. Smith geboren op 01 juli 2008.

Uw zoon verblijft momenteel bij een pastoor in Bong County. De vader van uw zoon wou met u trouwen maar dit werd u niet toegestaan door uw familie. Zij wilden dat u met hun huwelijkskandidaat zou trouwen. U weigerde dit. Ook voor uw zus, H. S. S., hadden zij een huwelijkskandidaat voorzien maar ook zij weigerde dit huwelijk aan te gaan. Uw familie wou dat u zou trouwen en daarvoor de Sande bush zou binnengaan om zich te laten besnijden. Sinds 2015 werd u steeds onder druk gezet om te trouwen. Telkens wanneer er sprake was van dit huwelijk vluchtte u samen met uw zus naar uw tante in Cape Mount. In november 2017 stelde uw oom u voor aan de man met wie hij wou dat u zou huwen. Een maand later werd opnieuw een bijeenkomst geregeld met de mannen waarmee u en uw zus zouden moeten trouwen. U liep daarbij weg en kreeg een auto-ongeluk. U bleef daarna een maand gehospitaliseerd. In februari 2018 zag u de man waarmee u diende te trouwen opnieuw en werd u door hem verkracht. Ten gevolge van deze verkrachting kreeg u medische klachten en werd u vier maanden lang behandeld met traditionele geneeskunde. Op 10 september 2018 werd een nieuwe poging ondernomen om het huwelijk van u en uw zus te regelen. Jullie vluchtten daarbij opnieuw naar uw tante in Cape Mount. Terwijl u bij uw tante verbleef kwam jullie oom jullie opzoeken, bedreigde uw tante en zei dat zij spijt zou krijgen als zij haar toestemming niet gaf voor dit huwelijk. De dag na het bezoek van uw oom, op 09 oktober 2018, viel uw tante bewusteloos neer. Jullie brachten haar naar het ziekenhuis maar zij overleed op 13 oktober 2018. U en uw zus keerden niet meer terug naar het huis van uw tante maar overnachtten bij een vriendin. De volgende dag kwamen jullie een man tegen op straat die jullie voorstelde om jullie te helpen. Hij bracht jullie drie dagen onder in een huis en regelde in die periode documenten zodat jullie het land konden verlaten. Jullie zouden in de prostitutie moeten werken om de schuld tegenover hem af te betalen. Drie dagen na de dood van uw tante zijn jullie vertrokken uit Liberia en kwamen jullie per vliegtuig naar België. Eens aangekomen in België liet deze man jullie achter. U en uw zus dienden daarbij een verzoek in om internationale bescherming bij de grenspolitie van de luchthaven op 19 oktober 2018. Uw zus werd daarbij overgebracht naar het transitcentrum Caricole. U werd omwille van uw zwangerschap in vrijheid gesteld.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaart te vrezen gedwongen uitgehuwelijkt te worden door uw oom en voordien besneden te worden. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen vervolging te moeten vrezen vanwege uw oom omdat u weigert het door hem voorgestelde huwelijk aan te gaan.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen niet dat u uit een zodanig traditioneel milieu afkomstig bent dat u gedwongen zou worden een huwelijk aan te gaan. Er dient in de eerste plaats op gewezen dat in informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier ('Amnesty International – Liberia 2017/2018 annual report', 'United States Department of State – Liberia 2017 Human Rights Report' en 'United States Department of State – Liberia 2016 Human Rights Report') het fenomeen van gedwongen huwelijken in Liberia niet expliciet als problematisch wordt beschreven. Waar men het over problematische huwelijken heeft gaat dit over vroegtijdige huwelijken. Daarbij gaat het over meisjes van 15 tot 18 jaar die gedwongen worden een huwelijk aan te gaan. Dit risico is louter omwille van uw leeftijd op het moment dat er sprake was van een huwelijk in uw hoofde niet van toepassing. U verklaart namelijk dat pas sinds 2015 sprake was van dit huwelijk en dat maar in 2017 concrete stappen tot dit huwelijk werden ondernomen (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.22-23). Wanneer u voor het eerst over dit huwelijk hoorde was u – volgens de door u verklaarde geboortedatum, 12/10/1992 – reeds zo'n 23 jaar oud (CGVS p.3). **Het is dan ook aan u om concreet aan te tonen dat u alsnog het risico zou lopen om gedwongen te worden uitgehuwelijkt.**

Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat uw familie een verregaande grip op uw leven wilden houden dat zij u alsnog zouden dwingen om te huwen en een besnijdenis te ondergaan. U geeft namelijk doorheen uw leven blijf van een verregaande zelfstandigheid. Zo kreeg u de mogelijkheid om uw **middelbaar onderwijs af te maken.** U verklaart in 2011 uw middelbaar onderwijs te hebben afgemaakt. U kon daarbij zelfs bij uw tante in een andere county verblijven (CGVS p.4 en p.12). Ook daarna, toen reeds sprake was van een huwelijk, verklaart u jaarlijks zo'n vier maanden **bij uw tante te hebben verbleven** (CGVS p.20 en p.22-23). U verklaart dat u er ging om te vermijden naar de Sande genootschap te worden gebracht maar geeft daarbij niet aan dat er verregaande inspanningen werden geleverd om u terug naar huis te brengen tijdens uw verblijf aldaar. U verklaart dat uw tante door uw oom gebeld werd en dat hij er langs ging om jullie terug te halen, maar simpelweg door zich er te verstoppen kon u vermijden terug naar huis gebracht te worden (CGVS p.23). Dit kan dan ook niet beschouwd worden als verregaande stappen om u uit de invloedssfeer van uw tante weg te halen. Dit terwijl u verklaart dat uw tante altijd al tegen uw oom was ingegaan. U verklaart dat zij de enige was die u steunde in uw verzet tegen het gedwongen huwelijk dat u zou dienen aan te gaan (CGVS p.21) en dat zij u ook verdedigde wanneer uw oom van u verlangde dat u zich tot moslim zou bekeren (CGVS p.13). **Daarnaast werd het feit dat u christene was door uw oom niet als dusdanig problematisch ervaren,** terwijl hij volgens uw verklaringen wel wou dat u zich tot de islam zou bekeren en met een moslim zou trouwen. U verklaart dat uw oom uiteindelijk aanvaardde dat u christene was (CGVS p.13). Verder kon u ook **geruime tijd een romantische relatie aangaan en onderhouden** zonder met deze man, die bovendien ook christen was, getrouwd te zijn en kreeg u zelfs een zoon met deze vriend. Van 2006 tot 2013 verklaart u met de vader van uw zoon samen te zijn geweest (CGVS p.10). U verklaart dat uw oom weigerde dat u met hem trouwde maar dat hij er geen probleem mee had dat u een zoon van hem kreeg (CGVS p.11). **Ook uw zus heeft twee kinderen zonder gehuwd te zijn met de vader van deze kinderen** (CGVS p.12). Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat u **in de mogelijkheid was uw eigen beslissingen te nemen en steeds een grote zelfstandigheid aan de dag legde.** Hieruit blijkt allerm minst dat uw oom een dermate druk op u uitoefende dat hij elk aspect van uw leven beïnvloedde en u geen enkele vrijheid kon genieten. U verklaart daarenboven dat uw oom reeds geregeld niet akkoord was met de beslissingen die u nam maar dat u dankzij de tussenkomst van uw tante en uw moeder uw eigen keuzes kon maken. U verklaart dan ook bij deze eerdere beslissingen in uw leven geen toestemming nodig te hebben gehad van uw oom (CGVS p.21). In dit licht is het dan ook reeds uiterst opmerkelijk dat u alsnog gedwongen zou worden tot een huwelijk.

Daarnaast dragen ook uw verklaringen omtrent de aanloop naar dit gedwongen huwelijk en de druk die u zou ervaren hebben om dit huwelijk aan te gaan bij tot de ongeloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk.

Zo slaagt u er niet in duidelijk te stellen wanneer u voor het eerst vernam dat u een gedwongen huwelijk zou dienen aan te gaan. U verklaart dat sinds u afgestudeerd bent en terugkeerde naar Bong County uw oom u reeds aankondigde dat u zou moeten huwen (CGVS p.22). U situeert deze terugkeer naar Bong County nadat u afgestudeerd was in **2011** (CGVS p.4). Anderzijds verklaart u dat hij dit voor het eerst voorstelde in **2015** (CGVS p.22). Zodoende deze aankondiging pas vier jaar later situerend. **Evenmin hiermee in lijn zijn uw verklaringen omtrent uw intenties om met de vader van uw zoon te trouwen.** Enerzijds verklaart u dat uw tante met uw oom belde toen u zwanger was en hem voorstelde dat u met de vader van het kind zou trouwen (CGVS p.11). Uw zoon is geboren in 2008 (CGVS p.9). Toen reeds had uw oom zich hiertegen verzet en te kennen gegeven dat hij wou dat u met iemand anders zou trouwen zodat u kon geïnitieerd worden in de Sande genootschap en besneden worden. U verklaart uw toenmalige vriend sinds deze weigering van uw oom niet meer te hebben gezien (CGVS p.11). Anderzijds verklaart u echter dat u tot 2013 een relatie met hem zou hebben onderhouden en dat hij pas in 2013 zou hebben voorgesteld om met u te trouwen (CGVS p.10). **Hieruit blijkt dat u niet in staat bent om een duidelijk zicht te bieden op het tijdstip wanneer uw oom u duidelijk maakte dat hij over uw huwelijk zou beslissen.** Een dergelijke aankondiging heeft echter een enorme impact zodat er kan verwacht worden dat u vlot en eenduidig in de tijd zou kunnen situeren wanneer u dit voor het eerst te horen kreeg en vanaf wanneer deze aankondiging concreet werd. Dat u hier niet in slaagt berokkent de geloofwaardigheid van het op handen zijnde gedwongen huwelijk verder schade. **Daarenboven zijn deze verklaringen verregaand tegenstrijdig met de verklaringen van uw zus.** Jullie verklaren nochtans beiden dat terzelfdertijd zowel over uw huwelijk als dat van uw zus werd gesproken en dat jullie altijd zijn samen gebleven (CGVS p.18 en p.23 en notities persoonlijk onderhoud ikv VIB zus 18/01389 (verder CGVS zus) p.8 en p.26). Uw zus legt echter nog verder afwijkende verklaringen af omtrent het moment waarop jullie voor het eerst zouden hebben gehoord dat een huwelijk gepland zou worden.

Zij verklaart dat tijdens de zwangerschap van haar dochter duidelijk werd dat zij zou moeten huwen, dit dient midden 2016 gesitueerd te worden (CGVS zus p.10-12). Verder verklaart zij echter dat er pas sinds februari 2017 voor het eerst over dit huwelijk werd gesproken (CGVS zus p.18), om dit later in haar verklaringen nogmaals aan te passen door te stellen dat ze er pas begonnen over te praten toen haar dochter een jaar oud was, zodoende nogmaals een half jaar later, in oktober 2017 (CGVS zus p.23). **Zodoende situeert zij de aankondiging van dit huwelijk veel later in de tijd dan wat u doet. Dat jullie op dit vlak dergelijke afwijkende verklaringen afleggen ondermijnt verregaand de geloofwaardigheid dat uw oom op een huwelijk zou hebben aangedrongen.** Ook uw verklaringen omtrent uw algemene levensloop wijken af van deze van uw zus, ondanks het feit dat u jullie steeds zouden zijn samengebleven. Uw zus verklaart namelijk in 2013 te zijn afgestudeerd in Monrovia en pas daarna te zijn teruggekeerd naar Bong County (CGVS zus p.10). Dit terwijl u verklaart reeds in 2011 te zijn afgestudeerd en toen al te zijn teruggekeerd naar uw oom in Bong County (CGVS p.4). **Dat u en uw zus dergelijke afwijkende verklaringen afleggen doet verregaande vragen rijzen bij de omstandigheden waarin jullie leefden voor jullie vertrek uit Liberia.**

Verder legt u omtrent de druk die werd uitgeoefend om een huwelijk aan te gaan weinig consistente verklaringen af. U verklaart dat u voor het eerst werd voorgesteld aan de man met wie u verondersteld werd te trouwen in november 2017 (CGVS p.7). Pas een maand later, in december 2017, zou een volgende bijeenkomst omtrent dit huwelijk georganiseerd zijn geweest. Omdat u daarna probeerde te vluchten en bij die vlucht gewond geraakte werd pas in februari 2018 een nieuwe bijeenkomst georganiseerd (CGVS p.8), om daarna pas in september 2018 opnieuw samen te komen met het oog op dit huwelijk (CGVS p.9). Sinds december 2017 werden volgens u de voorbereidingen voor dit huwelijk heel concreet. Uw oom had toen namelijk een bijeenkomst samen geroepen en verklaard dat u de volgende dag zou dienen te trouwen (CGVS p.23). In uw eerdere verklaringen meent u echter dat uw oom dit huwelijk nochtans al langer voor u in zijn hoofd had. U verklaart dat er nog geen eerdere stappen werden ondernomen om u te huwen omdat u er steeds in slaagde naar uw tante in Cape Mount te vluchten. U verklaart dat dit toen niet mogelijk was omdat uw oom deze keer de onderhandelingen voor dit huwelijk niet had aangekondigd, terwijl hij dit voordien steeds wel had gedaan (CGVS p.23). **Dat uw oom zich lange tijd zo gemakkelijk van zijn plannen om u uit te huwelijken zou laten afbrengen schaadt uw geloofwaardigheid als zou hij alsnog druk op u uitoefenen om een huwelijk aan te gaan.** Bovendien biedt dit tijdsverloop voldoende tijd om te trachten dit huwelijk te ontvluchten en hulp te zoeken bij uw tante. Het feit dat u dit naliert zorgt er eveneens voor dat de druk die u verklaart te hebben ervaren van uw oom om een huwelijk aan te gaan te nuanceren valt.

Eveneens opvallend is het feit dat dit huwelijk zo'n lange tijd werd uitgesteld zonder dat hier een duidelijke reden voor valt aan te stippen. Hoewel u verklaart na december 2017 gezondheidsproblemen te hebben gekend biedt dit onvoldoende verklaring waarom uw oom u niet van bij het begin met deze man zou hebben gehuwd terwijl hij daar al lange tijd op aanstuurde. Zeker aangezien u verklaart dat dit huwelijk een constant onderwerp van discussie uitmaakte. U verklaart dat uw moeder uw oom telkens zij hem zag over dit huwelijk aansprak en dit terwijl jullie in hetzelfde huis woonden en dus vaak contact hadden (CGVS p.19-20). **Derhalve blijft het onduidelijk waarom dit huwelijk bijna een jaar werd uitgesteld sinds uw oom uw toekomstige man aan u had voorgesteld en hier al minstens meer dan twee jaar op aanstuurde, wat de geloofwaardigheid van een op handen zijnd huwelijk schade berokkent.** Nog opvallender hierbij is dat hoewel, volgens uw verklaringen, dit huwelijk in september 2018 binnen de week gepland stond er nog zo goed als geen voorbereidingen voor dit huwelijk werden getroffen. U verklaart dat er besprekingen plaatsvonden maar dat nog geen concrete afspraken werden gemaakt of concrete stappen werden ondernomen (CGVS p.25). **Dat er al een jaar sprake is van een huwelijk, dat dit huwelijk vervolgens binnen een week zou plaatsvinden, maar dat hiertoe nog geen enkele voorbereiding werd getroffen ondergraaft verder de geloofwaardigheid dat uw oom daadwerkelijk al die tijd een huwelijk voor u voor ogen had of dat u verregaande druk ondervond van uw oom om dit huwelijk aan te gaan.**

Ook de manier waarop uw oom druk op u zou uitoefenen weet u niet duidelijk te schetsen. U verklaart dat hij u sinds de aankondiging van dit huwelijk in 2015 onder druk zette. Hij riep u en uw zus steeds bij zich en zei dat jullie dienden te trouwen. U verklaart steeds dit huwelijk te hebben kunnen ontlopen door naar uw tante in Cape Mount te vluchten (CGVS p.22-23). Niet alleen dat u er steeds in slaagde om te vluchten, maar dat ook geen verdere stappen werden ondernomen zodat u dit huwelijk niet zou kunnen ontvluchten maakt uw verklaringen onaannemelijk. Bovendien kan u, buiten het feit dat hij de besprekingen voor het huwelijk in december 2017 niet had aangekondigd, niet aangeven wat er voor zorgde dat niet meer druk op u werd uitgeoefend en geen eerdere stappen tot dit huwelijk werden ondernomen.

U kan enkel aangeven dat er geen verdere afspraken werden gemaakt omdat jullie steeds weglieden, dit terwijl het slechts één keer per jaar drie à vier maanden was dat u naar uw tante ging en u voor de overige tijd bij uw oom verbleef (CGVS p.23). U weet dan ook niet te verduidelijk op welke manier uw oom nog verder druk op u uitoefende. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u steeds op eigen initiatief terugkeerde naar uw oom. Het feit dat u zich op die manier zelf opnieuw blootstelde aan de druk die van uw oom zou uitgaan, relativeert opnieuw deze druk. Dergelijke elementen ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid dat u zou gedwongen worden te huwen en vooraleer te trouwen een besnijdenis zou ondergaan binnen de Sande genootschap.

Verder bent u niet eenduidig in de ontmoetingen die u met de man met wie u zou moeten trouwen heeft gehad. U verklaart in eerste instantie hem twee keer gezien te hebben, een eerste keer in november 2017 en de tweede keer toen hij u verkracht zou hebben (CGVS p.7). Later in het persoonlijk onderhoud blijkt echter niet alleen dat u hem een tweede keer zag in december 2017 waarna u een auto-ongeluk kreeg, maar dat u hem ook nog een derde keer zag en dat het pas deze derde keer was dat hij u verkracht zou hebben (CGVS p.8). Vervolgens verklaart u hem zelfs nog een vierde keer gezien te hebben toen u reeds zwanger was. U verklaart daarbij dat u hem gezien heeft maar niet met hem praatte (CGVS p.9). Onmiddellijk daarna trekt u deze verklaring echter terug in en verklaart hem niet meer gezien te hebben (CGVS p.9). Dat u niet duidelijk voor de geest zou staan hoeveel keer u de man waar u mee diende te trouwen heeft ontmoet en niet eenduidig kunt aangeven hoe deze ontmoetingen verliepen ondermijnen verder uw geloofwaardigheid dat u een man ter huwelijk zou zijn voorgesteld. **Ook uw kennis over deze man wijst in die richting.** U verklaart niet veel over hem te weten buiten dat het een vriend van uw oom betreft en al twee vrouwen heeft. U verklaart niet te weten op welke manier hij met uw oom bevriend geraakte en zijn twee andere vrouwen niet te kennen. Buiten het feit dat hij aan zwarte magie zou doen is er niets anders dat u over hem kan vertellen (CGVS p.6-7). Deze man en zijn twee vrouwen wonen nochtans in hetzelfde dorp zodat het opmerkelijk is dat u niets meer over hem zou weten te zeggen. Dit terwijl u beweert wel degelijk navraag naar deze man te hebben gedaan (CGVS p.27) en dat u altijd al wist dat het deze man was waarmee u zou moeten trouwen (CGVS p.24). Indien u al benieuwd was naar deze man is het opmerkelijk dat u al die tijd nooit meer over hem te weten zou zijn gekomen. Dit ondergraaft dan ook opnieuw de geloofwaardigheid dat deze man u werd voorgesteld als degene waar u gedwongen zou moeten mee huwen.

Uit het bovenstaande dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in slaagde een vrees voor een gedwongen huwelijk en de besnijdenis die hiermee gepaard zou gaan aannemelijk te maken.

Daarnaast verklaart u eveneens te vrezen voor een besnijdenis van uw dochter. Echter zoals uit het bovenstaande blijkt kan reeds in uw hoofd geen vrees voor besnijdenis worden aangenomen, waardoor moeilijk wordt ingezien waarom in hoofd van uw dochter wel een gegronde vrees voor besnijdenis zou bestaan. Algemeen blijkt uit de toegevoegde informatie beschikbaar bij het Commissariaatgeneraal (28 too many – Country profile, FGM in Liberia) dat besnijdenis in Liberia niet kan worden beschouwd als een onvermijdbaar fenomeen. Hieruit blijkt namelijk dat nog niet de helft van de Liberiaanse meisjes wordt besneden. De algemene prevalentie bedraagt er 44,4% en is dalende. Hoewel in uw regio van origine deze prevalentiegraad hoger ligt, namelijk rond 68% **komt uit uw verklaringen naar voren dat binnen uw familiale context geen vrees voor besnijdenis kan worden aangenomen. Zowel u als uw zus zijn niet besneden. Dit toont aan dat besnijdenis in uw familie geen gangbare praktijk betreft of dat men er minstens in slaagt meisjes voor deze praktijk te behoeden.** U verklaart dat de rest van uw familie besneden werd toen ze nog kinderen waren. Het is volgens uw verklaringen voornamelijk te danken aan uw vader dat jullie niet besneden werden. Ook na zijn vertrek liet hij uw tante beloven dat zij jullie niet zou laten besnijden (CGVS p.18). U situeert het vertrek van uw vader in 2003 (CGVS p.21-22). **Dat u en uw tante er al die tijd in slaagden een besnijdenis af te wenden leidt tot de conclusie dat ook op dit vlak de familiale druk om meisjes te besnijden niet van die aard is dat hiertegen niet kan worden ingegaan. Derhalve kan worden aangenomen dat ook voor uw dochter een besnijdenis kan worden vermeden.** U blijkt daarenboven, zoals hierboven reeds werd aangetoond, **niet afkomstig te zijn uit een uiterst traditionele familie waarin u geen enkele vrijheid geniet om uw eigen keuzes te maken. Zodoende kan worden aangenomen dat, indien er voor uw dochter al een risico op besnijdenis bestaat, u in de mogelijkheid bent om hiertegen op te treden.** U vreest ook op het vlak van de besnijdenis van uw dochter, net zoals bij het huwelijk dat u zou moeten aangaan, dat zowel uw oom als haar vader, de man waarmee u beweert te moeten trouwen, op deze besnijdenis zouden aansturen.

Zoals beargumenteerd in verband met uw gedwongen huwelijk blijkt niet dat zij een zodanige druk op u uitoefenen dat u zich niet aan hun wil zou kunnen onttrekken. Een vrees voor besnijdenis in hoofde van uw dochter kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw en hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat ook in hoofde van uw zus (CGVS-kenmerk 18/01389) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt, middels verwijzing naar haar verklaringen voor het CGVS, dat uit deze verklaringen duidelijk blijkt dat zij Liberia vooral verlaten heeft uit een vrees voor vrouwelijke genitale verminking.

Uit de antwoorden van verzoekster blijkt duidelijk dat zij niet mocht huwen met de vader van haar zoon, omdat zij dan niet zou worden aangesloten bij het ‘Sande bush’ genootschap. Verzoekster zei dan ook uitdrukkelijk dat dit vooral de reden was waarom zij niet mocht huwen van haar familie met de vader van haar zoon. Met ‘Sande bush’ wordt bedoeld dat een vrouw zou worden opgenomen in een genootschap waarin alle vrouwen een vrouwelijke genitale verminking hebben ondergaan. De besnijdenis is zeer belangrijk voor de oom van verzoekster, omdat hij een fanatieke voorstander is van het Sande bush genootschap. De vrees van verzoekster bij terugkeer naar Liberia is dan ook vooral het risico om te worden besneden.

Verzoekster vreest vooral ook dat haar dochter zou worden afgenomen en zou worden besneden, aangezien haar vader ook een fanatieke voorstander is van het ‘Sande bush’ genootschap (de dochter van verzoekster zou dan op een zeer jonge leeftijd worden besneden).

Uit de geciteerde antwoorden van verzoekster blijkt eveneens duidelijk dat voor de oom van verzoekster de besnijdenis zeer belangrijk is en dat hij alles eraan zou doen om zowel verzoekster als haar dochter te laten besnijden. De oom van verzoekster is er voornamelijk op uit om verzoekster hoe dan ook aan te sluiten bij het Sande bush genootschap. Het is dus vooral voor deze foltering waarvoor verzoekster vreest.

Verzoekster was blijkens haar antwoorden zelfs bereid om zich te prostitueren om te kunnen ontkomen aan de besnijdenis. De wil van de oom van verzoekster was dat verzoekster moest worden besneden, zodat zij kon behoren tot het ‘Sande bush’ genootschap. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt ook dat het dwingen van verzoekster tot een huwelijk vooral een middel was om verzoekster te kunnen besnijden, om haar te kunnen aansluiten bij het ‘Sande bush’ genootschap.

Verzoekster heeft Liberia verlaten vooral omwille van de vrees voor besnijdenis.

Uit de bestreden beslissing blijkt helemaal niet of het CGVS de vrees van verzoekster voor de besnijdenis heeft onderzocht. In de bestreden beslissing gaan het CGVS enkel in op de bijkomende vrees van verzoekster, nl. op het gedwongen huwelijk, hoewel uit het gehoor duidelijk kan worden afgeleid dat verzoekster vooral de besnijdenis vreest in haar land van herkomst.

Verder, is het CGVS ook volledig onterecht de mening toegedaan dat er een datum zou moeten worden gegeven om aan te geven wanneer de problemen van verzoekster zou zijn begonnen. Deze redenering is niet correct, aangezien er *in casu* de problemen zeer geleidelijk aan zijn begonnen en verder zijn geëvolueerd. Dit kan in de tijd worden gesitueerd, doch kan er hiervoor niet een exacte datum worden gegeven. De verklaringen van verzoekster dienaangaande kan dan ook niet worden afgedaan als tegenstrijdig.

Het CGVS meent verder ook dat verzoekster iedere keer op eigen initiatief terugkeerde naar het huis van haar oom en zich dan op deze manier zelf opnieuw blootstelde aan de druk van haar oom (zie bestreden beslissing p. 4). Deze gevolgtrekking van de verklaringen van verzoekster is absoluut niet juist en getuigt volgens verzoekster, die naar haar verklaringen verwijst, enkel en alleen dat het CGVS zich in bochten wringt om de bestreden beslissing te kunnen motiveren. Dat het CGVS zich in allerlei bochten wringt om de bestreden beslissing te kunnen motiveren blijkt ook uit het feit dat het CGVS in de bestreden beslissing zich enkel en alleen concentreert op de bijkomende vrees van verzoekster, nl. het gedwongen huwelijk. De informatie die verzoekster gaf aangaande het risico te worden besneden bij terugkeer naar Liberia werd niet onderzocht door het CGVS. Dit blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing. Zo wordt dus nergens in de bestreden beslissing de informatie die verzoekster gaf aangaande haar vrees (te worden besneden bij terugkeer naar Liberia) weerlegd door het CGVS. Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekster duidelijk dat zij bij terugkeer naar Liberia eveneens vreest dat haar dochter die geboren is in België op 21 oktober 2018 te worden afgenomen om te worden besneden en te worden aangesloten bij het Sande bush genootschap. De dochter van verzoekster zou dan op een zeer jonge leeftijd worden besneden, aangezien de vader van het kind (de verkrachter van verzoekster) ook een fanatieke voorstander is van dit genootschap.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoekster argumenteert dat haar vrees voor genitale verminking reëel is en een objectieve grondoorzaak heeft, wat blijkt uit een zeer recent nieuwsartikel van 30 april 2019 dat het verhaal vertelt van een slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking, dat gedwongen werd meegenomen naar de Sande bush. Verzoekster meent dat dit artikel heel veel gelijkenis toont met haar problematiek: het slachtoffer heeft dezelfde leeftijd, is afkomstig uit een familie met ongeveer dezelfde culturele achtergrond, de familie heeft eerst geprobeerd haar te overtuigen zich vrijwillig te laten besnijden en is pas daarna overgegaan tot gedwongen besnijdenis. Verzoeksters ultieme vrees bij terugkeer naar Liberia is het slachtoffer te worden van een vrouwelijke genitale verminking.

Voormelde wetgeving en de Vreemdelingenwet vereisen niet dat een vrouw eerst het slachtoffer zou moeten geweest zijn van een vrouwelijke genitale verminking alvorens als vluchteling te worden beschouwd. Uit het voorgaande kan duidelijk worden afgeleid dat verzoeksters vrees voor een toekomstig risico om bij terugkeer naar Liberia slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking, gegrond is.

Het CGVS heeft dan ook niet gehandeld conform artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en de bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering.

Beoordeling

2.2.1. Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de twee middelen samen behandeld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de

zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *“Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights”*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *“Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie”*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *“Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk”*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.4. Verzoekster voert aan dat verweerder geen onderzoek deed naar haar aangevoerde vrees, *in casu* het feit dat zij en haar dochter gedwongen zouden worden besneden.

2.2.4.1. Inzake verzoeksters verweer stelt de Raad vast dat uit verzoeksters verklaringen doorheen de asielpprocedure niet blijkt dat zij Liberia hoofdzakelijk verlaten heeft omwille van haar vrees voor vrouwelijke genitale verminking noch dat haar voornaamste vrees bij terugkeer naar Liberia is dat zij besneden zou worden.

Tijdens haar verklaringen voor het CGVS vermeldde verzoekster dat haar oom haar vertelde dat zij moest trouwen met een man die al twee vrouwen heeft en dat, als zij akkoord zou gaan met het huwelijk, men haar naar de *“bush”* zou brengen om haar er te besnijden alsook dat zij door deze man werd verkracht (gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Ook verder in het gehoor voor het CGVS verwijst verzoekster naar het gedwongen huwelijk waarna verzoekster naar de Sande bush zou worden gebracht (zie onder meer gehoorverslag CGVS, p. 9, 18).

Verzoekster verwijst naar een besnijdenis maar dit laatste duidelijk in functie van het gedwongen huwelijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 18: *“Is het enkel als je trouwt dat je besneden wordt? Ja.”*).

Uit het geheel van verzoeksters verklaringen op het CGVS blijkt dan ook duidelijk dat verzoekster in hoofddorde een vrees voor een gedwongen huwelijk aanhaalde en dat haar vrees voor een mogelijke genitale verminking en toetreding tot de Sande bush het gevolg is en kadert in de door haar aangehaalde vrees voor een gedwongen huwelijk.

Inzake het voorgehouden gedwongen huwelijk (dat volgens verzoeksters noodzakelijk is teneinde over te gaan tot de besnijdenis binnen de Sande society) blijkt dat zij in het verzoekschrift geen poging onderneemt om de motivering te weerleggen waarin wordt vastgesteld dat verzoekster niet uit een zodanig traditioneel milieu afkomstig is dat zij gedwongen zou worden een huwelijk aan te gaan, en dit onder meer omdat:

- in de toegevoegde landeninformatie het fenomeen van gedwongen huwelijken in Liberia niet expliciet als problematisch wordt beschreven; het betreft in Liberia vroegtijdige huwelijken en dit risico is omwille van verzoekster leeftijd op het moment dat er sprake was van een huwelijk niet van toepassing;
- uit verzoeksters verklaringen blijkt niet dat haar familie een verregaande grip op haar leven wilde houden omdat verzoekster doorheen haar levensloop duidelijk blijkt geeft van een verregaande zelfstandigheid (middelbaar onderwijs kunnen volgen; langdurig bij een tante in een andere county verblijven; het feit dat zij christene was werd door haar oom niet als dusdanig problematisch ervaren terwijl hij volgens haar verklaringen wel wou dat zij zich tot de islam zou bekeren en met een moslim zou trouwen; geruime tijd een romantische relatie aangaan en onderhouden zonder met deze man, die bovendien ook christen was, getrouwd te zijn en zelfs een zoon te hebben met deze vriend).

Voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Deze vaststellingen ondermijnen verzoeksters voorgehouden profiel van een vrouw die, mede in aanmerking genomen dat zij ouder dan twintig is en moeder is van een kind zonder met de vader getrouwd te zijn, onder druk van een familielid zou gedwongen worden te huwen en zich daarom zou moeten laten besnijden.

Inzake het voorgehouden huwelijk wordt verder in de beslissing vastgesteld en gemotiveerd dat:

- verzoekster niet duidelijk kan stellen wanneer zij voor het eerst vernam dat zij een gedwongen huwelijk zou dienen aan te gaan; tevens zijn haar verklaringen hieromtrent manifest tegenstrijdig met de verklaringen van haar zus;
- verzoekster omtrent de druk die werd uitgeoefend om een huwelijk aan te gaan weinig consistente verklaringen aflegt;
- het huwelijk lange tijd werd uitgesteld zonder een duidelijke redengeving;
- de manier waarop haar oom druk uitoefende niet duidelijk wordt geschetst;
- verzoekster geen eenduidige verklaringen aflegt omtrent de ontmoetingen die zij met de man met wie ze zou moeten trouwen heeft gehad en tevens weinig kennis heeft over deze man.

Deze vaststellingen zijn een verdere ondersteuning voor de vaststellingen dat verzoekster er niet in slaagde een vrees voor een gedwongen huwelijk en de hieruit voortvloeiende besnijdenis aannemelijk te maken.

De loutere ontkenning van deze vaststellingen en de verwijzing naar de vrees voor besnijdenis, zonder de duidelijke context van het gedwongen huwelijk in acht te nemen, kan niet aangenomen worden als nuttige en dienstige weerlegging van de voorgaande vaststellingen zoals deze blijken uit de bestreden beslissing.

2.2.4.2. De verwijzing naar de mogelijke besnijdenis van haar dochter kan evenmin aanvaard worden als een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeksters dochter. Verzoekster onderneemt geen poging om de beslissing concreet te weerleggen waar deze oordeelt dat:

- uit de toegevoegde landeninformatie blijkt dat besnijdenis in Liberia niet kan worden beschouwd als een onvermijdbaar fenomeen;
- uit verzoekster verklaringen blijkt dat binnen haar familiale context geen vrees voor besnijdenis kan worden aangenomen aangezien zowel zij als haar zus niet besneden zijn;
- verzoekster niet afkomstig is uit een traditionele familie waarin zij geen enkele vrijheid geniet om eigen keuzes te maken; bijgevolg kan worden aangenomen dat, indien er voor haar dochter al een risico op besnijdenis bestaat, verzoekster in de mogelijkheid is om hiertegen op te treden.

2.2.4.3. Verzoekster verwijst naar een recent nieuwsartikel en stelt dat dit artikel veel gelijkenis toont met haar problematiek. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoekster toont bovendien evenmin aan zich in een gelijkaardige positie als de vrouw in het desbetreffende nieuwsartikel te bevinden. Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij uit een zodanig traditioneel milieu afkomstig is dat zij gedwongen zou worden om te huwen en om een besnijdenis die hiermee zou gepaard gaan, te ondergaan. Verweerder benadrukte in de bestreden motivering terecht dat verzoekster doorheen heel haar leven blijf geeft van een verregaande zelfstandigheid en in de mogelijkheid was om haar eigen beslissingen te nemen.

2.2.5 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat het weerlegbaar vermoeden van artikel 48/7 pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de wet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. *In casu* wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters beweerde problemen en heeft verzoekster bovendien zelf geen vrouwelijke genitale verminking ondergaan; verzoekster kan zich derhalve niet dienstig kan beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet aangezien zij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd (voorwaarde onder e)) en de criteria van artikel 48/6 cumulatief dienen te worden vervuld. Het voordeel van de twijfel wordt slechts toegestaan als alle elementen werden onderzocht en de asielinstanties overtuigd zijn van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, *quod non*.

2.2.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoekster beroept zich inzake de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde elementen als deze ten grondslag van haar vluchtelingenrelaas. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS